

PARAULA I VIDA

«Déu ha volgut unir en el Crist tot el món» (Ef 1,10)

En cloure l'Any litúrgic, l'Església Mare i Mestra ens fa celebrar amb molta joia la solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist Rei de tot el món. Al llarg de tot l'Any litúrgic, a través dels diumenges i les festes, desenvolupa el gran Misteri de Crist, des de l'Encarnació i el Nadal, fins a l'Ascensió, la Pentecosta i tot el temps de durant l'any, en tensió esperançada vers la vinguda del Senyor. L'Església, que vol complir fidelment la voluntat de Déu i per això mateix, ho vol unir tot en el Crist (cf. Ef 1,10), anuncia humilment al llarg de tot l'any la Mort del Senyor, confessa amb fe viva la seva Resurrecció i espera el seu Retorn gloriós, la seva vinguda amb glòria i majestat, quan «Déu ho serà tot en tots» (1Co 15,28) i quan tot serà reunit i recapitulat en el Crist!

Donem gràcies perquè hem estat beneïts en el Crist, amb tota classe de benediccions espirituals (cf. Ef 1,3), i aquesta benedicció es va regalant dia a dia, gratuïtament, a tots els fidels del Poble Sant de Déu, i misteriosament també a tota la humanitat i a tota la creació. Cada cristià és, en el Crist, portador d'una benedicció molt gran per a tots els qui l'envolten i per

a tot el món, ja que és sal i és llum per pura gràcia. Això ha de sostenir la nostra confiança en el valor infinit del sacrifici de Crist que vivim en l'Eucaristia, i que cada cristià (no només els sacerdots) l'ofereix com una benedicció per al món. Bellament ho sintetitza el Catecisme: «Quan arribà la seva Hora, [Jesús] visqué l'únic esdeveniment de la història que no passa: Jesús mor, és sepultat, ressuscita d'entre els morts i és assegut a la dreta del Pare «una vegada per sempre» (Rm 6,10; He 7,27;9,12). És un esdeveniment real, que succeí en la nostra història, però és únic: tots els altres fets de la història succeeixen un cop, i després passen, engolits en el passat. El misteri Pasqual del Crist, en canvi, no pot quedar-se en el passat únicament, ja que amb la seva Mort destruí la mort, i tot el que el Crist és i tot el que ha fet i sofert per tots els homes participa de l'eternitat divina i es projecta així a tots els temps i s'hi fa present. L'Esdeveniment de la Creu i de la Resurrecció roman i ho atreu tot cap a la Vida» (Catecisme n. 1085). Aquest ha de ser el convenciment principal de tots els qui participem en qualsevol celebració litúrgica del Misteri del Senyor al llarg de tot l'any: que Crist Viu, que es fa present amb tota

la plenitud de les seves gràcies i benediccions, i que ho està atraient tot cap a la Vida que no morirà.

Preguem avui el Senyor que «vingui a nosaltres el vostre Regne!» (Mt 6,10). El Papa Francesc exhorta a sembrar aquestes paraules enmig dels nostres pecats i fracassos, a regalar-les a les persones «que han estat derrotades i doblegades per la vida, a les que han tastat l'odi més que l'amor, a les que han viscut dies inútils sense entendre mai el perquè». I ens adverteix que «l'estil de propagació del Regne és la mansuetud» i per això reclama paciència. En la festa de Crist Rei renovem el nostre amor i adhesió al Crist que ens salva i demanem-li que ens deixi entrar en la seva intimitat, treballar amb Ell, ser dels seus, per implantar el seu «Regne de veritat i de vida, Regne de santedat i de gràcia, Regne de justícia, d'amor i de pau», com cantem en el Prefaci d'aquesta festa. Així un dia, els qui ens nodrim amb «l'aliment que dona la immortalitat (...) puguem viure amb el Rei de l'univers en el Regne del cel», com ho implora l'oració amb què cloem la missa d'aquesta solemnitat.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració de Sant Ermengol a la Catedral

Amb el res de les Vespres i la celebració solemne de l'Eucaristia, amb el Capítol Catedral fundat pel mateix Sant Ermengol al segle XI, es va festejar amb joia i solemnitat a la Catedral la festa del Bisbe Sant Ermengol, patró secundari del Bisbat d'Urgell. L'Arquebisbe Joan-Enric acompanyat dels canonges i del poble fidel cantà l'acció de gràcies pel do que significa la santedat d'un bisbe de la Diòcesi per a tota l'Església. Déu és l'únic sant, remarcà l'Arquebisbe, però a través dels sants que s'obren al seu amor i el fan fructificar en el seu temps, va acompanyant i vessant la seva santedat en l'Església i en el món. A l'Eucaristia s'hi feren presents també els membres del Patronat del Retaule de Sant Ermengol.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Diàleg i reconciliació

El text central de l'Exhortació del papa Francesc *Amoris Laetitia* sobre el matrimoni i la família, el capítol quart, és un comentari extens del text conegut de sant Pau que parla de l'amor (*Primera Carta als de Corint, 13,1-13*) aplicat a la vida familiar. Quan acaba el comentari no deixa el tema de l'amor sinó que hi afegeix alguns accents propis. Un dels més interessants és el diàleg, al qual dedica sis números excel·lents. Comença així: «El diàleg és una forma privilegiada i indispensable de viure, expressar i madurar l'amor en la vida matrimonial i familiar» (núms. 136-141). Sant Pau no parla del diàleg i sembla que al Papa vulgui completar el text paulí. De fet, amb el temps hem hagut d'aprendre moltes coses so-

bre la riquesa de l'amor cristià. Una cosa que hem après és que l'amor als altres, persones, grups i pobles, no consisteix només en ajudar els necessitats, sinó que ha de portar a un clima de diàleg responsable i respectuós. La nostra cultura està cridada a aprofundir el sentit i els camins del diàleg, de la mateixa manera que altres cultures han aprofundit el sentit de l'obediència o de la pregària.

Hi ha un aspecte del diàleg que cal posar de relleu. Les relacions entre persones, grups o pobles, no són neutres ni acaben de començar; estan molt marcades per la història, i aquesta història pot ser molt conflictiva. Constatem sovint les reticències, les queixes, les acusacions d'uns pobles contra els altres, arre-

lades en la història, més o menys llunyana. Només cal evocar els conflictes entre Europa i Amèrica, o entre Europa i Àfrica. Això porta a un accent important; avui, el diàleg vol dir sempre, d'una manera o altra, reconciliació. No podem caure en el perill d'estar sempre acusant els altres. Aprendre a dialogar comporta tenir el cor obert a la reconciliació. Estar disposat a dialogar no és gratuït; vol dir estar disposat a fer un camí de reconciliació amb persones o pobles amb els qui tenim històries conflictives. És una ascètica gens fàcil. L'Evangelí és una escola de reconciliació.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

«Recapitular en Cristo todas las cosas» (Ef 1,10)

Al concluir el Año litúrgico, la Iglesia Madre y Maestra nos hace celebrar con mucha alegría la solemnidad de Nuestro Señor Jesucristo Rey de todo el mundo. A lo largo de todo el Año litúrgico, a través de los domingos y las fiestas, desarrolla el gran Misterio de Cristo, desde la Encarnación y la Navidad, hasta la Ascensión, Pentecostés y todo el tiempo ordinario, en tensión esperanzada hacia la venida del Señor. La Iglesia, que quiere cumplir fielmente la voluntad de Dios y por eso mismo, lo quiere recapitular todo en Cristo (cf. Ef 1,10), anuncia humildemente a lo largo de todo el año la Muerte del Señor, confiesa con fe viva su Resurrección y espera su Retorno glorioso, su venida en gloria y majestad, cuando «Dios será todo en todos» (1Co 15,28) y cuando todo será reunido y recapitulado en Cristo.

Demos gracias porque hemos sido bendecidos en Cristo, con toda clase de bienes espirituales (cf. Ef 1,3), y esta bendición se va regalando día a día, gratuitamente, a todos los fieles del Pueblo Santo de Dios, y misteriosamente también a toda la humanidad y a toda la creación. Cada cristiano es, en Cristo, portador de una bendición muy grande para todos los que le rodean y para todo el mundo, ya que es sal y es luz, por pura gracia. Esto debe sostener nuestra confianza en el valor infinito del sacrificio de Cristo que vivimos en la Eucaristía, y que cada cristiano (no sólo los sacerdotes) la ofrece como una bendición para el mundo. Bellamente lo sintetiza el Catecismo: «Cuando llegó su Hora, [Jesús] vivió el único acontecimiento de la historia que no pasa: Jesús muere, es sepultado, resucita de entre los muertos y se sienta a la derecha del Padre *“una vez para siempre”* (Rm 6,10; He 7,27;9,12). Es un acontecimiento real, sucedido en nuestra historia, pero es único: todos los otros hechos de la historia suceden una vez, y luego pasan y son absorbidos en el pasado. El misterio Pascual de Cristo, en cambio, no puede quedarse en el pasado únicamente, ya que con su Muerte destruyó la muerte, y todo lo que Cristo es y todo lo que ha hecho y sufrido por todos los hombres participa de la eternidad divina y se proyecta así a todos los tiempos y se hace presente. El acontecimiento de la Cruz y de la Resurrección permanece y atrae todo hacia la Vida» (Catecismo n.º 1085). Este debe ser el convencimiento principal de todos los que participamos en cualquier celebración litúrgica del Misterio del Señor a lo largo de todo el año: que Cristo Vive, que se hace presente con toda la plenitud de sus gracias y bendiciones, y que lo está atrayendo todo hacia la Vida que no morirá.

Roguemos hoy el Señor que «*¡venga a nosotros tu Reino!*» (Mt 6,10). El Papa Francisco exhorta a sembrar estas palabras en medio de nuestros pecados y fracasos, a regalarlas a las personas «que han sido derrotadas y dobladas por la vida, a las que han probado más el odio que el amor, a las que han vivido días inútiles sin entender nunca por qué». Y nos advierte que «el estilo de propagación del Reino es la mansedumbre» y por ello reclama paciencia. En la fiesta de Cristo Rey renovemos nuestro amor y adhesión a Cristo que nos salva y pidámosle que nos deje entrar en su intimidad, trabajar con Él, ser de los suyos, para implantar su «Reino de la verdad y la vida, Reino de la santidad y la gracia, Reino de la justicia, el amor y la paz», como canta el Prefacio de esta fiesta. Así un día, los que nos nutrimos con «el alimento de la inmortalidad (...) podamos vivir eternamente con el Rey del universo en el Reino del cielo», como implora la oración con la que concluimos la misa de esta solemnidad.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Urgell participa en l'Assemblea de Càritas Catalunya

El dia 6 novembre va tenir lloc a Barcelona l'Assemblea ordinària de Càritas Catalunya que va aplegar a la majoria dels equips directius de les deu Càritas de les diòcesis amb seu a Catalunya. Una reunió que va ser presidida pel Bisbe delegat per a Càritas de la Conferència Episcopal Tarraconense, el Cardenal Joan Josep Omella, així com pel President de Càritas Catalunya, Sr. Francesc Roig. Per Càritas Diocesana d'Urgell van assistir-hi el seu Director, Sr. Josep Casanova, i el Delegat episcopal Mn. Jaume Mayoral.

Abans de l'inici de l'Assemblea va tenir lloc la reunió del Patronat del CECAS —Fundació Centre Català de Solidaritat— on es va informar de les diferents activitats que duu a terme el CECAS, així com el Pla d'equipaments de la Fundació per oferir un millor acompanyament als usuaris dels seus plans d'ajuda a les drogodependències.

A l'Assemblea es va donar la benvinguda als nous càrrecs de les diferents Càritas que s'han incorporat darrerament. També es va fer el comiat del Director de Càritas Diocesana de Terrassa, el Sr. Salvador Obiols, al qui se li va reconèixer la tasca feta en aquests darrers anys.

L'ordre del dia va continuar amb una informació de les activitats portades a terme per les diferents comissions de treball en què s'organitza Càritas Catalunya, i que van tractar àmbits com l'acció social, l'acollida, la comunicació, les migracions, l'economia, el voluntariat i altres. Cada coordinador va informar de tot el ventall de feina feta, així com dels projectes que s'havien d'endegar properament.

També a iniciativa de l'Assemblea es va veure bé fer una reunió de coordinació dels delegats episcopals per poder aprofundir en el seu paper dins l'Assemblea i també dins les Càritas Diocesanes. Properament tindrà lloc una trobada per poder aprofundir sobre aquesta tasca dels delegats. També es va facilitar als membres de l'Assemblea un esborrany de treball per preparar un «Reglament de règim intern de Càritas Catalunya», un text que la Comissió Permanent ha elaborat i que ara es treballarà en els àmbits de les diòcesanes.

També es va presentar la campanya de sensibilització d'aquest proper Nadal i que tindrà per lema «Tots tenim un àngel. Especialment per Nadal». Finalment es donaren unes darreres informacions per part de Presidència.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Sant Pau demana resar “per tots aquells que són al poder” (1Tim 2,2). Hem d'aprendre a fer-ho, també pels polítics que no defensen les nostres idees. El cristià ha de resar per tots els governants, perquè treballin pel bé comú» (17 de setembre).

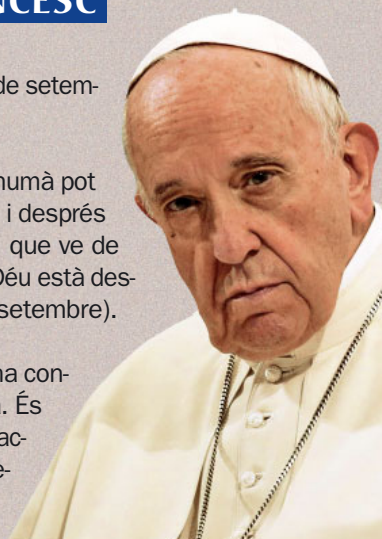
@Pontifex: «“El Senyor va sentir una gran compassió” (Lc 7,13). El nostre Déu és un Déu de compassió, i la compassió és la debilitat de Déu, però

@Pontifex: «“El Senyor va sentir una gran compassió” (Lc 7,13). El nostre Déu és un Déu de compassió, i la compassió és la debilitat de Déu, però

també la seva força» (18 de setembre).

@Pontifex: «Tot projecte humà pot primer obtenir consensos i després naufragar, en canvi tot el que ve de dalt i porta la “firma” de Déu està destinat a perdurar» (18 de setembre).

@Pontifex: «La pau és una conversió del cor i de l'ànima. És un repte que demana ser acceptat dia rere dia» (21 de setembre).

Festa del Sant Crist de Balaguer

La solemnitat del Sant Crist de Balaguer es va celebrar, el dissabte 9 de novembre, al Santuari-Basílica amb una Missa solemne, que fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada pel Capellà Custodi del Santuari, Mn. Pau Vidal, l'Arxiprest de la Noguera, Mn. Joan Pujol, i per una quinzena de sacerdots i dos diaques. El santuari quedà ple de gom a gom de fidels i devots del Sant Crist. A l'Eucaristia va assistir-hi el Paer en Cap de Balaguer, Il·lm. Sr. Jordi Ignasi Vidal, i la Corporació municipal de Balaguer. També les religioses clarisses del Monestir del Santuari del Sant Crist i els membres de l'Associació d'Amics de la Muntanya del Sant Crist.

A la seva homilia, el Sr. Arquebisbe posà sota els peus de la sagrada imatge del Sant Crist de Balaguer tots els sofriments i creus de tantes persones, especialment els malalts, els ancians, els qui viuen la solitud, els presos, els perseguits i els més pobres. Demanà que el Sant Crist de Balaguer protegís tots els balaguerins, la Noguera i tot Catalunya i que ens ajudés a saber portar les creus de la vida amb l'ajuda de la seva gràcia. Va destacar com ens podem atansar a Jesús amb una mirada humana (simplement com un gran profeta que va viure fa 2.000 anys) o amb una mirada de fe que és la que l'Arquebisbe exhortà a tenir: la Creu del Senyor ens ajuda en les creus de la vida ja que malgrat el dolor i les sofrances podem transformar el dolor i la creu en font de nova vida i amor confiant

en la gràcia de Déu. Subratllà com l'Evangeli proclamat segons Sant Joan (Jo 3,13-17) remarca que Jesús és el Fill de l'home que en ser enlairat en l'arbre de la Creu perquè tots els qui creguin en Ell tinguin vida eterna. Dos infants, amb els vestits tradicionals catalans, i dos adults van presentar les ofrenes de l'Eucaristia, que fou solemnitzada per l'Orfeó Balaguerí.

Després de la celebració, l'Arquebisbe i els preveres així com les autoritats i els fidels passaren a adorar l'estimada imatge del Sant Crist, i en acabar es feu la tradicional processó amb les autoritats cap a la Plaça Mercadal, on va tenir lloc el ball dels gegants i els capgrossos. En acabar aquesta part més festiva, un vermut compartit de germanor va animar la Plaça Mercadal.

El dia abans tingué lloc l'ofrena floral dels infants i escolars al Sant Crist, i al mateix matí l'ofrena floral que fan les llars de jubilats i gent gran de la ciutat.

Record i homenatge a les víctimes en el viaducte del túnel de les Dos Valires

L'Arquebisbe Joan-Enric va encapçalar la representació institucional que va voler fer un homenatge als treballadors que van perdre la vida en l'accident que es va produir fa deu anys, un 7 de novembre de 2009, en la construcció del Túnel Dos Valires i el pont que l'enllaça amb la carretera cap a la Massana, al Principat d'Andorra. L'acte, molt emotiu, es va voler fer en memò-

ria i homenatge als cinc treballadors que van perdre la vida i els sis més que van resultar ferits en l'esfondrament del viaducte del túnel.

A l'acte hi van assistir el Cap de Govern, M. I. Sr. Xavier Espot; la Síndica General, M. I. Sra. Roser Suñé; els Cònsols Major i Menor de les parròquies de la Massana i d'Encamp; i els representants dels dos coprínceps. També van ser presents alguns dels familiars de les víctimes.

L'Arquebisbe i Copríncep episcopal, Mons. Joan-Enric Vives, juntament amb la Síndica general i el Cap de Govern, van realitzar una ofrena floral on hi ha la placa commemorativa, en el lloc de l'accident en record. Després, tots els assistents van fer un minut de silenci. En acabar, Mons. Vives, així com el Cap de Govern, la Síndica i les altres autoritats, van tenir unes paraules de consol als familiars presents.

JORNADA MUNDIAL DELS POBRES Siguem portadors d'esperança!

«L'esperança dels pobres mai es frustrarà», aquest és el lema d'enguany de la Jornada Mundial dels Pobres. Utilitza un verb que té una gran força de contingut i significat perquè el verb frustrar (privar algú d'aconseguir el que esperava), és un verb que sempre ha estat el vestit, millor dit els parracs, dels pobres i marginats.

El papa Francesc demana a la societat —i especialment als catòlics— que fem de la nostra esperança un veritable motor transformador, que retorni allò que els hem segrestat als pobres. Que els retorni ser homes i dones amb les mateixes condicions de vida i de benestar que la resta de la gent.

La frase que encapçala el seu missatge i el lema de la Jornada ja neix dels salms. Aquest Salm 9 que també ens recorda que «per a l'oprimit el Senyor serà una plaça forta, una plaça forta en dies de perill. En tu confiaran els qui coneixen el teu nom, perquè tu, Senyor, no abandones els qui et cerquen». No dubteu que l'Església i les nostres comunitats parroquials, i també Càritas Diocesana i Parroquial, som aquesta «plaça forta» del salm, que defensa i no frustra als pobres i als exclosos. Ajudar als pobres i marginats és una tasca que l'hem de fer com allò que bull en el nostre cor de cristià: possibilitar i reconstruir la justícia arreu, i no només —i el Papa ens ho recorda— com una acció filantròpica.

Aquesta esperança enforteix la nostra fe. És l'esperança que hem de regalar amb els nostres gestos i amb la mirada quan ens trobem a aquell que ens demana una ajuda, o una mica del nostre temps o potser només un petit somriure. Els pobres necessiten recuperar la dignitat de la que els hem despullat. Més enllà de xifres d'accions, de projectes i de diners... ells i elles només volen aconseguir ser un més entre nosaltres. En aquesta esperança seva, som peces clau: siguem doncs portadors, comunicadors, valors d'aquesta esperança, i no deixem que els hi puguin prendre.

Construïm junts un món sostenible, just i igualitari, en un projecte en el que hem de ser protagonistes convençuts i lluitadors, perquè el seu bé és el nostre bé. I fem-ho sempre, a tota hora, més enllà de la mateixa Jornada. Així podrem parlar d'una veritable Església dels pobres.

Acabo amb un fragment del missatge del Papa, per recordar-lo tots plegats: «Els pobres necessiten les nostres mans per a reincorporar-se, els nostres cors per a sentir de nou el calor de l'afecte, la nostra presència per a superar la soledat. Senzillament, ells necessiten amor.»

Animem-nos: avui i sempre hem de saber regalar el nostre amor caritatiu. Sense frustrar ningú.

Mn. Jaume Mayoral
Delegat de Càritas

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 1,1-6.8-20 / Sl: Dn 3,52a-56 / Lc 21,1-4]. Santa Caterina d'Alexandria, verge i màrtir, titular del Monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs.

26. ■ Dimarts [Dn 2,31-45 / Sl: Dn 3,57-61 / Lc 21,5-11]. Sant Silvestre (†1267), abat, fundador de la branca benedictina; sant Lleonard de Porto Maurizio, prevere franciscà; sant Joan Berchmans, rel.

27. ■ Dimecres [Dn 5,1-6.13-14.16-17-23-28 / Sl: Dn 3,62-67 / Lc 21,12-19]. Beat Ramon

Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ Dijous [Dn 6,11-27 / Sl: Dn 3,68-74 / Lc 21,20-28]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. ■ Divendres [Dn 7,2-14 / Sl: Dn 3,75-81 / Lc 21,29-33]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.

30. ■ Dissabte [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4, 18-22]. Sant Andreu, apòstol de Betsaida, deix-

ble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

DESEMBRE

1. ■ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14 / Mt 24,37-44]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, prevs., i beats Roger Filock, Robert Middleton i companys, mrs. (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

Jesucrist, rei de tot el Món (C)

COMENTARI

Crist és un Rei crucificat

Sembla que a alguns cristians els fa nosa el títol de *Rei* aplicat a Crist tal com fa la litúrgia d'avui. Però només ens cal veure l'evangeli per adonar-nos de quin tipus de reialesa estem parlant. *Els soldats se'n burlaven; li deien: Si ets el rei dels jueus salva't tu mateix. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: El rei dels jueus.* O sigui que Jesús és un rei crucificat! Molt lluny, per tant, dels honors que hom suposa s'han de donar als reis. El seu Regne tot i començar aquí a la terra arriba a la seva plenitud en l'altra vida. Per això al lladre que li diu: *Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne. Jesús li respongué: T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al Paradís.* El Regne de Déu en la seva plenitud és el Paradís i ell pot obrir-ne les portes com ho fa amb el lladre. La primera lectura parla de *David* que a la Bíblia és presentat com el rei model, el rei segons el cor de Déu. Però el veritable rei en sentit absolutament superior és Crist. Per això tota la segona lectura és un gran himne a aquest Rei universal, Senyor de l'univers: *El Pare us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats.* Aquest Regne ja comença aquí; en el moment del nostre baptisme entrem a formar part d'aquest Regne, rebem ja el perdó dels nostres pecats. Pau diu encara: *Déu ha creat totes les coses per ell, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans governs i potestats. És el cap de l'Església, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts.* Crist és Rei perquè ha vençut el pecat i la mort i ens obre a nosaltres les portes del seu Regne etern. Per això ara i aquí hem de treballar per fer present i viu el Regne de Déu amb tots els seus valors, encara que això ens suposi també, de vegades, la crucifixió. Crist és un Rei crucificat.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà». Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia. / Els tribunals del palau de David. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats. Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvà ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «Tu, que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel se presentaron ante David en Hebrón y le dijeron: «Hueso tuyo y carne tuya somos. Desde hace tiempo, cuando Saül reinaba sobre nosotros, eras tú el que dirigía las salidas y entradas de Israel. Por su parte, el Señor te ha dicho: «Tú pastorearás a mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel». Los ancianos de Israel vinieron a ver al rey en Hebrón. El rey hizo una alianza con ellos en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos le ungieron como rey de Israel.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos:

Demos gracias a Dios Padre, que os ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino del Hijo de su amor, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. Él es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, los magistrados hacían muecas a Jesús diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos». Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». Pero el otro, respondiéndole e increpándolo, le decía: «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino». Jesús le dijo: «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso».